

Az Apostolok Cselekedetei 26-27.

Nyissuk ki a Bibliánkat az Apostolok Cselekedeteinek 26. fejezeténél.

Pált Jeruzsálemben Liziasz ezredes kétszer is kiszabadította a zsidók tomboló tömegének karmaiból, majd komoly katonai kísérettel elküldte őt Cézaréába, ahol Pál Félix helytartó elé került, aki két évig tartotta fogságban Pált. Mivel Félix rendkívül korrupt helytartó volt, Porcius Fesztuszt helyezték helyette a helytartói posztra. Amikor Fesztusz megkérdezte Páltól, hogy akar-e Jeruzsálembé menni, hogy ott mondjanak felette ítéletet, akkor Pál, római polgári jogával élve, a császárhoz fellebbezett. Mivel Pál valóban római polgár volt, Fesztusz kénytelen volt elküldeni Rómába. Fesztusz azonban azt is jól tudta, hogy nagy bajban van, mert nem tud Pál ellen semmi bizonyítható vádat felhozni. Ezért elmondta problémáját Agrippa királynak, aki végül maga is látni szeretné Pált. Fesztusz ennek nagyon megörül, és reméli, hogy most, amikor Pál beszél Agrippa király előtt, sikerül majd valamiféle elfogadható és bizonyítható váddal előállni, amellyel elküldheti Pált Rómába. Hiszen ha értelmes vád nélkül küldi Pált Rómába, magát teszi nevetségessé.

Pál tehát itt áll Agrippa király előtt, aki tulajdonképpen II. Heródes Agrippa király, Nagy Heródes dédunokája. Nagy Heródes volt az, aki megparancsoltatta Jézus születésének idején, hogy Betlehemben és környékén öljenek meg minden kétéves és annál fiatalabb fiúgyermeket. II. Heródes Agrippa király I. Heródes Agrippa király fia volt. Ez az I. Heródes Agrippa király volt az, aki Jakabot, János testvérét lefejeztette. Pál tehát most Cézaréában II. Heródes Agrippa király előtt védekezhet.

*vs. 26:1. Agrippa erre így szól Pálhoz: „Megengedjük, hogy szólj a magad mentségére.”
Akkor Pál kinyújtotta a kezét, és védőbeszédet mondott.*

Érdekes, hogy az Ige azt írja, hogy Pál kinyújtotta a kezét. Korabeli illusztrációkon láthatjuk, hogy amikor egy római felállt beszélni, valóban ezt tette először: kinyújtotta a kezét, mintegy üdvözölve a jelenlévőket. Úgy tűnik, hogy Pál is átvette ezt a római szokást, kinyújtotta a kezét, és védőbeszédet mondott.

vs. 2-3 „Boldognak tartom magam, Agrippa király, hogy mindazok ellen, amikkel a zsidók vádolnak, ma előtted védekezhetem, mert te kiváló ismerője vagy a zsidók minden szokásának és vitás kérdéseinek. Kérlek azért, hallgass meg engem türelemmel.

Agrippa király valóban jól ismerte a zsidó vallást, a zsidók törvényeit, a zsidók írásait, és a zsidók szokásait. Pál ezt jól tudta, ezért mondja, hogy: „Nagyon örülök, hogy előtted, Agrippa király, mondhatom most a védőbeszédemet.

vs. 4-5 Életemet, amely kezdettől fogva népem között és Jeruzsálemben folyt,

ifjúságotól fogva ismerik a zsidók mindnyájan. Mivel ők kezdettől fogva ismernek, tanúsíthatják, ha akarják, hogy kegyességünk legszigorúbb irányzata szerint éltem, mint farizeus.

A farizeusok valóban a legszigorúbb irányzatot képviselték, mindenkinél jobban igyekeztek, hogy tökéletesen megtartsanak minden törvényt.

vs. 6. Most is amiatt a reménység miatt állok itt vád alatt, amelyet atyáinknak ígért Isten.

Pál itt arról beszél, hogy az Atya megígérte, hogy elküldi a Messiást. Pál ezzel tulajdonképpen azt mondja, hogy: „Én most azért állok itt vád alatt, mert hiszek azokban az ígéretekben, amelyet atyáink kaptak Istentől.” Pál tudta, hogy Agrippa király jól ismeri az Írásokat, tehát a Messiásra vonatkozó próféciákat is, ezért bele is vág azonnal a dolgok közepébe, és Isten ígéreteiről kezd beszélni.

vs. 7 Ennek a teljesülését reméli tizenkét törzsünk is, éjjel-nappal állhatatosan szolgálva Istennek.

Vagyis minden zsidó várja a Messiást, várja, hogy Isten beteljesítse ezt az ígérését.

vs. 7-8 Ezért a reménységért vádolnak engem a zsidók, Agrippa király. Miért tartjátok hihetetlennek, hogy Isten halottakat támaszt fel?

Biztos vagyok benne, hogy Pál apostol sokat imádkozott azért és nagyon reménykedett abban, hogy valamilyen úton-módon el tudja érni Agrippa királynál, hogy hitét Jézus Krisztusba vesse. Biztosan belegondolt abba, hogy milyen nagyszerű lenne, ha Agrippa király megtérne, hiszen hatalmas terület fölött uralkodott, és nagyon nagy befolyással bírt. Ezért Pál védőbeszédének egyetlen célja van: az, hogy Agrippa királyt eljuttassa oda, hogy átadja az életét Jézus Krisztusnak. Úgyhogy azonnal a lényegre tér, és a 8. versben ezt kérdezi: „*Miért tartjátok hihetetlennek, hogy Isten halottakat támaszt fel?*”

Napjainkban nagyon sok embernek baj van az Istenképével, és ezért az Írásokkal is hadilábon állnak. Nagyon sok embernek túl kicsi az Istene, túlságosan szűk az Istenről való elképzelése. De amikor mi magunk próbáljuk kitalálni, hogy milyen is lehet Isten, és amikor mi alkotunk magunknak Istenképet, hajlamosak vagyunk azt az Istent túl picire szabni. Sokaknak problémát jelentenek az olyan bibliai történetek, mint a Vörös-tenger kettéválasztása, vagy Jónás a hal gyomrában, mert teljességgel hihetetlennek és megmagyarázhatatlannak tartják azokat. De azért gondolják így, mert túl kicsinek képzelik Istent. Ha belegondolunk abba, hogy Isten a semmiből egy egész világegyetemet teremtett, akkor hogyan lett volna képes egy olyan halat teremteni, amely elég nagy ahhoz, hogy abban Jónás három napig éldelegéljen. Ha valakinek helyén van az Istenképe, vagyis tudja azt, hogy Isten számára semmi sem lehetetlen,

akkor annak az sem tűnik lehetetlennek, hogy Isten egy ilyen hatalmas halat küldjön, vagy hogy feltámassza a holtakat.

Egy feladat nehézségi foka attól függ, hogy ki végzi azt, és milyen képességekkel rendelkezik. Vegyük például a gyülekezeti épületünket. Sokan gondolhatnák, hogy nagyon nehéz lehetett felépíteni, pedig az az igazság, hogy nem volt nehéz. Ugyanis ügyes és jól képzett mérnököket és munkásokat bízunk meg ezzel a feladattal. Nekik ez a feladat nem volt nehéz. Viszont ha egy kutyafalkára bíztuk volna ezt a feladatot, akkor a gyülekezeti épületünk megépítése nyilvánvalóan sokkal nagyobb nehézségekbe ütközött volna. Még hozzá azért, mert akiknek ezt a feladatot el kellene végezniük, alkalmatlanok erre. De ha Isten végez egy feladatot, akkor teljesen abszurd lenne nehézségekről beszélnünk, hiszen az Ő számára semmi sem lehetetlen.

Sokaknak fenntartásai voltak azzal kapcsolatban, hogy Isten fel tudja támasztani a halottakat. Pál ezt jól tudta, ezért is tér rá azonnal erre a kérdéskörre. Rámutat arra is, hogy mennyire logikátlan azt állítani, hogy Isten nem képes feltámasztani a halottakat. Hiszen Isten Isten, Ő a mindenható, számára semmi sem lehetetlen. A Biblia legelső verse a következőképpen hangzik: *„Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.”* Na már most, ha valaki ezt le tudja nyelni, akkor Jónással sem lesz problémája. Ha valaki elhiszi azt, hogy Isten teremtette a mennyet és a földet, vagyis, hogy Isten hatalmas, és hogy számára semmi sem lehetetlen, akkor el tudja hinni azt is, hogy Isten elég nagy ahhoz, hogy mindazt véghezvigye, amiről a Biblia beszámol.

„Miért tartjátok hihetetlennek, hogy Isten halottakat támaszt fel?” Gyakran a saját hitetlenségünkre vet fényt az, hogy meglepődünk azon, hogy Isten megválaszolta egy bizonyos imánkat. Sokszor, bár látjuk Isten munkáját, mégis alig akarjuk elhinni, hogy ez megtörténhet, mert annyira picinek képzeljük Istent. Ó, bárcsak megváltozna az Istenről alkotott beszűkült képünk! Bárcsak egyszer meglátnánk, hogy milyen dicsőséges és milyen hatalmas is Ő, *„aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben mint ahogy mi kérjük, vagy gondoljuk”* - írja Pál az Efezus 3:20-ban.

Pál ezután rátér személyes bizonyágtételére.

vs. 9-10 Én egykor elhatároztam magamban, hogy mindent meg kell tennem a názáreti Jézus neve ellen. Meg is tettem ezt Jeruzsálemben, és a főpapoktól kapott felhatalmazás alapján a szentek közül sokat börtönbe vettem. Amikor pedig megölték őket, én is ellenük szavaztam.

Pál kétségtelenül a nagytanács egyik tagja volt, ezért mondhatja, hogy ő is a

keresztények ellen szavazott, és egyetértett István megkövezésével valamint keresztények kivégzésével és bebörtönzésével.

vs. 11. A zsinagógákban mindenfelé gyakran büntetéssel kényszeríttem őket káromlásra, sőt ellenük való féktelen őrijöngésemben egészen az idegen városokig üldöztem őket.

Mennyire fájhatott Pálnak, ahogy visszagondolt erre az időszakra. Mielőtt megtért, Pál üldözte a keresztényeket. Sőt arra kényszerített egyeseket közülük, hogy Jézust Krisztust káromolják. Biztosan nehéz szívvel emlékezett erre az időszakra. Itt a mi gyülekezetünkben is Isten csodálatos munkát végez, többek között azoknak az életében, akik azelőtt kábítószerfüggők voltak, sőt kábítószerrel áruáltak. Annyira nagyszerű látni, hogy Isten megszabadította őket, meggyógyította az életüket, és valóban nagyon sok kábítószerfüggő és kábítószerárús megtért. Sőt a legtöbb dél-kaliforniai Golgota gyülekezet pásztorja is megtérése előtt kábítószerrel áruolt. Érdekes volt számomra látni, hogy ahogy egymás után tértek meg, szinte az első dolguk mindig az volt, hogy visszamentek azokhoz, akiknek korábban kábítószerrel áruáltak, és megosztották velük Jézus Krisztust. Elmondták nekik, hogy többé már nem áruálnak kábítószerrel, sőt nincs is kábítószerre szükségük, mert Jézus beköltözött az életükbe. Azáltal, hogy megosztották Jézus Krisztust ezekkel az emberekkel, megpróbálták helyrehozni azt az óriási hibát, amit elkövettek azáltal, hogy kábítószerrel áruáltak. Hiszen tulajdonképpen hozzájárultak ahhoz, hogy tönkremenjenek emberi életek. Valószínűleg Pál is így érezhetett. Biztosan nagyon fájt neki, hogy megtérése előtt arra kényszerített keresztényeket, hogy káromolják Jézus Krisztust.

vs. 12-14 Egyszer éppen egy ilyen ügyben utaztam a főpapok felhatalmazásával és megbízásával Damaszkusz felé. Déltájban az úton láttam, ó király, amint a mennyből a nap fényénél is ragyogóbb világosság sugároz körül engem és útitársaimat. Mikor pedig mindnyájan a földre estünk, egy hangot hallottam, amely így szólt hozzám héber nyelven: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.

Amikor egy földművelő rárakta az ökörre a jármot, bizony előfordult, hogy az ökörnek ez nem tetszett, és ezért elkezdett rugdosni. A földművelő azonban, hogy mégis tudjon szántani ezzel az ökörrel, egy ösztökét, vagyis egy vasvégű botot tartott a kezében, amellyel megbökdöste az ökröt, pontosabban az ökör talpát, amikor az elkezdett rugdosni. Így egy idő után leszoktatta az állatot a rugdosásról. Valahogy Pál is ezt tette: rugdosott, és erre mondta az Úr, hogy: „nagyon nehéz neked, Pál, az ösztöke ellen rugódoznod.” Hiszem, hogy Isten Lelke már megtérése előtt is munkálkodott Pál szívében. Sőt szerintem István halála is nagy hatással

volt Pálra. Az Ige azt írja Istvánról, hogy „*amikor a nagytanácsban ülök mind rátekintettek, látták, hogy az arca olyan, mint egy angyalé*” (Apcsel 6:15). Amikor pedig elkezdtek megkövezni, István *térdre esett, és hangosan felkiáltott: „Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!” És amikor ezt mondta, meghalt* (Apcsel 7:60). Saul szemtanúja volt Isten halálának, és hiszem, hogy István mély benyomást tett rá. István szavai olyanok voltak, mint az ösztöke, amely ellen hiába próbált Pál rugódozni.

Majd Pál így folytatja:

vs. 15-17 Erre ezt kérdeztem: Ki vagy, Uram? Az Úr pedig így válaszolt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. De kelj fel, és állj a lábadra, mert azért jelentem meg neked, hogy szolgálammá tegyelek, hogy tanúbizonyságot tegyél arról, amiket láttál, és arról, amit ezután fogok neked magamról kijelenteni. Megoltalmazlak e néptől és a pogányoktól, akikhez küldelek.

Isten tehát kezdettől fogva arra hívta el Pált, hogy a pogányokhoz menjen.

vs. 18. Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket.

Miért kellett megnyitni a szemüket? Azért, mert vakok voltak. Az az ember, aki nem ismeri Jézus Krisztust, általában vak az igazságra. Annál már csak az a rosszabb, amikor látja az igazságot, de mégsem hajlandó hinni.

vs. 18. Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek.

Ez volt Pál elhívása Istentől. A világot igazából csak két országra oszthatjuk. Az egyik országban az Isten az Úr, a másik felett a Sátán uralkodik. Az ember azonban egyszerre csak az egyikbe tartozhat, mert e kettő kölcsönösen kizárja egymást. Az ember tehát vagy abban az országban él, ahol Isten az Úr, vagy a Sátán uralma alatt van. Egyesek világosságban, mások sötétségben vannak. Csak ez a két lehetőség létezik.

A kezdetek kezdetén csak Isten országa létezett. Akkor Isten uralkodott, minden és mindenki Neki engedelmeskedett. Amikor azonban Isten megteremtette az angyali lényeket, az egyik közülük, akit Lucifernek hívtak, fellázadt Isten ellen, és létrehozta a saját kis országát, a halál és a sötétség országát. De a Sátán már nem uralkodik soká. Amikor ugyanis Jézus Krisztus visszatér a földre, hogy megalapítsa Isten országát, - és hiszem, hogy ez hamarosan bekövetkezik -, akkor a Sátán megkötöztetik, és ezer esztendőre levettetik majd a mélységbe (Jel 20:2-4). *Amikor pedig eltelik az ezer esztendő, a Sátán elbocsáttatik a börtönéből egy rövid időre, majd pedig végérvényesen a tüzes és kénes tóba vettetik teljes sötétségbe* (Jel 20:7,10).

Vajon hol van a világegyetem határa? Vagy van egyáltalán a világegyetemnek határa? Elképzelhetőnek tartom, hogy a világegyetem végtelen. Állítólag még kb. tizenkétmilliárdnyi

fényévre is vannak tőlünk galaxisok. Az a galaxis, amely tőlünk kb. tizenkétszázmilliárdnyi fényévre található, csak a legerősebb teleszkópokkal látható. Sőt nem is magát a galaxist, hanem a galaxis halvány fényeit látjuk, ha egyáltalán látunk valamit. De képzeljük el, hogy mi lenne akkor, ha az ember képes lenne túlhaladni a legtávolabbi galaxison, és mondjuk megtenni százmilliárd fényévet. Valószínűleg ez már olyan messze volna, hogy oda már semmiféle fény nem jutna el, hanem ott már teljes sötétség uralkodna. Júdás levelében az Ige ír azokról, akikre az örök sötétség homálya vár (Júd 13). Van valami nagyon félelmetes a sötétségben. Emlékszem egyszer fiatal koromban elvittek minket barlangászni, és már jó mélyen jártunk a barlangban, amikor felszólítottak bennünket, hogy kapcsoljuk ki a lámpánkat. Azt mondták, ez a teljes tökéletes sötétség. Akkor voltam életemben először teljes sötétségben. A teljes sötétség nagyon érdekes, mert olyan sötét van, hogy szinte már tapintható. Emlékszem, az volt az első reakcióm, hogy közvetlenül a szemem előtt meglengettem a kezem, hogy megnézzem, látok-e bármit is. De semmit nem láttam, teljes sötétség volt körülöttem. A sötétség országára tehát az örök sötétség homálya vár.

Egy napon újra visszaáll a rend, csak Isten országa létezik majd, amelyben Isten uralkodik mindenkinek felett. Ez lesz az élet és a világosság országa, amelyben nem lesz többé lázadás sem cselekedeteinkben, sem gondolatainkban. Én személy szerint már nagyon várom ezt.

Pál tehát arra hívta el az Úr, hogy nyissa meg az emberek szemét, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek.

vs. 18. Hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát.

Ezt eredményezi ugyanis az evangélium az emberek életében.

vs. 18. És örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.

Nekünk, akik hiszünk Jézus Krisztusban, vagy egy örökségünk. Mi Isten gyermekei vagyunk, és Jézus Krisztussal együtt örökösök. Ahogy Jézus is mondta, a Máté 25:34-ben: „Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljete a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.” Valóban nagyon könnyű belépni Isten országába. Csak hinnünk kell Jézus Krisztusban, és el kell fogadnunk Őt Úrként az életünkben. Ha elismered, hogy Jézus a te Királyod, ha átengeded neki a hatalmat az életed fölött, te is beléphetsz az ő országába.

vs. 19-20 Ezért, Agrippa király, nem voltam engedetlen a mennyei látomás iránt, hanem először Damaszkuszban és Jeruzsálemben, majd Júdea lakóinak és a pogányoknak hirdettem, hogy térjenek meg, forduljanak az Istenhez, és éljenek a megtéréshez méltóan.

Pál tehát, csakúgy mint Keresztelő János és Jézus, azt hirdette mindenkinek, hogy

térjenek meg, változzanak meg, vagyis forduljanak el attól az élettől, amelyben a test az úr, és forduljanak oda Istenhez, engedjék, hogy a Lélek vezesse őket, és Isten uralkodjon az életükben. Az a szó, hogy megtérés tulajdonképpen változást is jelent. Az igazi megtérés, az igazi bűnbánat mindig változást eredményez bennünk. Sokan azonban összetévesztik a szomorúságot a bűnbánattal. Biztos vagyok benne, hogy ha felmérést készítenénk a váci börtön foglyai körében, és megkérdeznénk tőlük, hogy bánnak-e dolgokat úgy általában, valószínűleg azt mondanák, hogy igen. De ha konkrétan azt kérdeznénk tőlük, hogy bánják-e a büntettet, amit elkövettek, már nem biztos, hogy mindannyian azt mondanák, hogy igen. De ha azt kérdeznénk tőlük, hogy sajnálják-e, hogy elkapták őket, biztosan egyértelműen megint csak igen lenne a válasz. E két dolog között azonban óriási különbség van. Amikor azt mondom, hogy sajnálom azt amit tettem, az nem ugyanaz, mint amikor azt mondom, hogy nagyon sajnálom, hogy elkaptak. Sokan vannak, akik bánják, hogy egy adott bűnt elkövettek, és azt mondják, hogy megbánták a bűnüket. De valóban megbánta-e valaki a bűnét, ha a viselkedésében semmit sem változik? Az igazi bűnbánat ugyanis belső változással jár. Pál arra hívta az embereket, hogy térjenek meg, hogy változzanak meg, fordítsanak hátat régi bűnös életüknek, és forduljanak oda Istenhez, hogy többé ne a test szerint, hanem a Lélek szerint éljenek.

vs. 21-22 Ezért fogtak el engem a zsidók a templomban, és ezért akartak kivégezni. De mivel az Isten mind e mai napig megsegített, itt állok.

Pál tehát azt mondja, hogy: „Ha Isten nem segített volna, nem lennék ma itt.” Hogyan segített Isten Pálon? A római ezredesen keresztül, aki többször is megmentette az életét, és kimentette őt a dühöngő tömeg karmaiból. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten gyakran másokat használ, hogy nekünk segítsen, és hogy Isten az Ő természetfölötti munkáját gyakran nagyon természetes módon valósítja meg az életünkben. Hajlamosak vagyunk csak furcsa, természetfölötti megtapasztalásokban észrevenni Istent, pedig Isten nem mindig így munkálkodik.

Volt egyszer egy földművelő, akit figyelmeztettek, hogy minél hamarabb hagyja el a házát, mert vihar közeleg, és ki fog önteni a folyó. A földművelő azonban csak annyit mondott, hogy: „Nagyon köszönöm a figyelmeztetést, de nem hallgatok rá, mert egész életemben itt éltem, és eddig még soha nem vitte el a házamat az ár.” Közben kitört a vihar, és már javában tombolt, a közeli folyó pedig duzzadni kezdett, ezért ismét figyelmeztették a földművelőt, hogy hagyja el a házát, mert már megkezdték a kilakoltatást azon a területen. A földműves azonban továbbra is kint üldögélt a verandán, és csak egyre mondogatta, hogy minden rendben lesz,

hiszen egész életében itt élt, jól ismeri a folyót. Köszöni azért a figyelmeztetést, de nem élne vele. A folyó pedig egyre csak duzzadt, míg végül kiáradt, és elérte a földműves házat is, és mivel a házban állt a víz, a férfi kénytelen volt felmászni a háztetőre. Arra járt éppen egy mentőhelikopter, rávilágítottak a földművesre a fényszórókkal, és szóltak neki, hogy azért jöttek, hogy kimentsék. A földműves azonban nekik is szépen megköszönte, és közölte velük, hogy minden rendben lesz, egyáltalán nem aggódik. A végén az ár magával sodorta a házat, a ház összedőlt, az ember pedig megfulladt. Utána odakerült Isten elé, és kérdezi Istentől, hogy: „Miért engedted meg, hogy megfulladjak, hiszen én egész életemben bíztam Benned, és biztos voltam abban, hogy megmentesz.” Isten erre előveszi a feljegyzéseit, és azt mondja: „De hát én küldtem hozzád valakit, hogy figyelmeztessen a közelgő veszélyre, azután pár órával később megint küldtem valakit, aki újra figyelmeztetett, és végül küldtem egy mentőhelikoptert, hogy megmentsen.” Olyan sokszor nem vesszük észre, amikor Isten egészen természetes módon, teljesen mindennapi dolgokon keresztül szól hozzánk, és ezeken keresztül is munkálkodik. De Pál itt nem ezt teszi. Felismeri Isten munkáját és segítségét abban, hogy a római ezredes kimentette őt a zsidók karmai közül. Hiszen azt mondja, hogy Isten megsegítette, az Ő munkájának tulajdonítja az eseményeket.

Pál folytatja, és ezt mondja:

vs. 22. Bizonyoságot teszek kicsinyeknek és nagyoknak, és semmit sem mondok azon kívül, amit Mózes és a próféták megjövendöltek.

Vagyis: „Semmit nem tettem hozzá az Írásokhoz, azt hirdetem, amit Mózes és a próféták megjövendöltek, vagyis azt, hogy:

vs. 23 A Krisztusnak szenvednie kell.

A Krisztusnak, vagyis a Messiásnak szenvednie kell. Pontosan ez volt az, ami felháborította a zsidókat: az a gondolat, hogy a Megváltónak szenvednie kell. A zsidók ugyanis mindvégig azt gondolták, hogy a Megváltó egy bizonyos politikai személyiség lesz, aki kiűzi a területükről a rómaiakat, és megalapítja a maga királyságát, amelynek központja Jeruzsálem lesz, és uralkodni fog az egész világ fölött. Azokról a próféciaikat azonban, amelyek előrevetítették, hogy a Messiás majd megvetett lesz, és meg kell halnia, csak szellemi értelemben véve tekintették igaznak. Sokan ezt teszik ma is Jézus Krisztus második eljövételével kapcsolatban. Azt állítják, hogy nem maga Jézus Krisztus jön el újra személyesen, hanem mibennünk jön el újra, hiszen mi vagyunk Krisztus teste, vagyis Isten népe, az Ő egyháza. Szerintük az új, megdicsőült egyház jelenti majd Jézus Krisztus második eljövételét. A zsidók tehát elvonatkoztatták, és csupán szellemi értelemben tekintették igaznak azokat a

prófeciákat, amelyek a Messiás szenvedéséről szóltak, és csak azokra a prófeciákra koncentráltak, amelyek a Messiás uralkodását és királyi voltát hirdetik.

Pál tehát itt az mondja, hogy „Tulajdonképpen csak azt mondom el a zsidóknak, és azon kívül semmit sem mondok, amit Mózes és a próféták megjövendöltek.”

vs. 23. A Krisztusnak szenvedni kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni a népnek és a pogányoknak.”

vs. 24. Mikor pedig ezeket hozta fel védelmére, Fesztusz hangosan így kiáltott: „Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány örültségbe visz!”

Fesztusz valószínűleg látta Pált szorgalmasan tanulni és nagyon sokat olvasni. Timóteust is kérte Pál, hogy amikor meglátogatja őt, hozza magával a tekerceket, hogy olvashasson, és tanulmányozhassa azokat (2 Tim 4:13).

vs. 25-26 Pál azonban így válaszolt: „Nem vagyok bolond, nagyra becsült Fesztusz, hanem igaz és józan beszédet szólok. Mert tud ezekről a király, akihez bátran szólok, mert nem hiszem, hogy rejtve volna előtte ezek közül bármi is, hiszen nem valami zugban történt dolgok ezek.

Vagyis Pál azt mondja, hogy Agrippa király előtt nincsenek rejtve ezek a dolgok. Agrippa király tud Jézus Krisztusról, ismeri a próféták írásait, hallott a feltámadásról, és Pál a 27. versben egy nagyon konkrét kérdést intéz a királyhoz. Azt mondja:

vs. 27-28 Hiszel-e Agrippa király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.” Agrippa így szólt Pálhoz: „Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztényné legyek!”

Különböző biblíamagyarázók különbözőképpen tekintenek Agrippa király válaszára. Egyesek szerint Agrippa király mintegy megvetéssel a hangjában mondta ezt, mintha gúnyolódna Pállal, mintha azt mondaná: „Pál, te teljesen megőrültél! Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztényné legyek? Azt hiszed, hogy rá tudsz venni?” Mások szerint azonban Agrippa király komolyan gondolta azt, amit mondott, és nagyon közel állt a megtéréshez. Az igazság az, hogy nem tudjuk, mit akart Agrippa király abban a pillanatban kommunikálni.

vs. 28-29 Agrippa így szólt Pálhoz: „Majdnem ráveszel engem, hogy keresztényné legyek!” Pál pedig így válaszolt: „Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nemcsak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.”

Pál válasza arra enged következtetni, hogy Agrippa király őszintén mondta Pálnak azt, amit mondott, hogy: „Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztényné legyek.” Hiszen Pál azt válaszolja, hogy: „Igen, bárcsak te és mindazok, akik itt hallgatnak engem ma, üdvösségre jutnának. Agrippa király tehát valószínűleg nagyon közel került ahhoz, hogy megtérjen.

Valóságos tragédia az, amikor valaki annyira közel kerül már a megtéréshez, az örök élethez, Isten országához, a bűnbocsánathoz, de valahogy azt az utolsó lépést, amellyel mindez az övé lehetne, soha nem teszi meg. Ez hihetetlenül szomorú.

vs. 30. Ezután felállt a király, a helytartó, Bereniké, és felálltak a velük együtt ülők.

Berenikéről azt kell tudnunk, hogy Agrippa királlyal élt együtt, de valójában Agrippa király testvére volt, és Agrippa király előtt már kétszer volt férjnél. Később pedig több római császár szeretőjeként is találkozhatunk vele a történelemben.

Miután ők meghallgatták Pál bizonyágtételét, felálltak.

vs. 31-32 Távozóban így beszélgettek egymás között: „Semmi halálra vagy fogságra méltó dolgot nem tett ez az ember.” Agrippa pedig ezt mondta Fesztusznak: „Szabadon lehetne bocsátani ezt az embert, ha nem fellebbezett volna a császárhoz.”

Istennek azonban terve volt Pállal Rómában.

vs. 27:1. Miután úgy határoztak, hogy hajón szállítanak bennünket Itáliába, átadták Pált a többi fogollyal együtt a császári csapatból való Juliusz nevű századosnak.

Itt egy újabb római századossal találkozunk az Igében, és nagyon érdekes, hogy eddig minden római százados, akiről olvashattunk, valóban figyelemreméltó ember volt, az Ige nagyon pozitívan ír róluk. Biztosan emlékeztek arra, amikor Jézust Kapernaumban felkereste egy százados, akinek beteg volt a szolgája, és elmondta Neki, hogy a szolgájának szörnyű kínjai vannak. Akkor Jézus felajánlotta, hogy elmegy a századossal, és meggyógyítja a szolgát, de a százados ezt felelte rá: *„Uram nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám. Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mondom az egyiknek: Menj el! - és elmegy, a másiknak: Jöjj ide! - és idejön, vagy szólok a szolgámnak: Tedd meg ezt! - és megteszi” (Mt 8:8-9).* Vagyis azt mondja ezzel a százados Jézusnak, hogy: *„Tudom, hogy Neked is van hatalmad, és elég csak egy szót szólnod, és meggyógyul a szolgám.”* Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott és így szólt kíséreihez: *„Bizony mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben” (Mt 8:10).*

Egy római százados volt az is, aki Jézus halálakor azt mondta, hogy: *„Bizony, Isten fia volt ez!” (Mt 27:54).* Sőt az első pogány, aki megtért, szintén egy római százados volt: Kornéliusz, akit az Apostolok cselekedeteiben láttunk. Az Úr kiöntötte rá és az egész háza népére a Szentlelkét.

Juliusz, az a római százados, akivel itt a 27. fejezetben találkozunk, szintén egy kiváló ember, aki kedveli Pált, nagyon jól bánik vele, és később majd látjuk, hogy megmenti Pál életét.

vs. 2-6 Aztán felszálltunk egy Adramittiumi hajóra, amely Ázsia tartomány partvidékét akarta behajózni, és elindultunk. Velünk volt a thesszalonikai macedón Arisztarkhosz is, - és természetesen Lukács is. - Másnap befutottunk Szidónba. Mivel Juliusz emberségesen bánt Pállal, megengedte, hogy elmenjen barátaihoz, és azok gondoskodjanak róla. Onnan tovább indulva Ciprus alatt hajóztunk el, mert ellenszél volt. Majd Cilicia és Pamfilia partja mentén befutottunk a Lícia Mirába. Ott a százados egy Itáliába induló alexandriai hajót talált, és abba szállított be minket.

Ez a hajó kukoricát szállított, a kukoricát szállító teherhajók pedig a legnagyobb hajók közé tartoztak.

vs. 7-8 Több napig tartó lassú hajózás után nagy nehezen jutottunk el Knidoszig; de mivel a szél miatt nem tudtunk kikötni, elhajóztunk Kréta alatt Szalmóné közelében. Nagy nehezen elhaladtunk mellette, és eljutottunk egy helyre, amelyet Szépkikötőnek neveznek, és amelyhez közel van Lázea városa.

A Szépkikötőnek nevezett hely Kréta szigetén feküdt.

vs. 9. Mivel pedig közben sok idő telt el, és a hajózás is veszedelmessé vált, hiszen a bőjt is elmúlt már.

Ez azt jelentette, hogy közelgett az október, és októbertől kezdődően valójában nagyon veszélyes volt a Földközi-tengeren hajózni a heves viharok miatt.

vs. 9-12 Pál figyelmeztette őket: „Férfiak, látom, hogy a további hajózás nem csak a rakományra és a hajóra, hanem az életünkre nézve is veszélyessé válik.” De a százados inkább hitt a kormányosnak és a hajótulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott. A kikötő nem volt alkalmas a telelésre.

Valószínűleg azért, mert túl kicsiny volt ez a kikötőváros, így nem akadt elég szórakozási lehetőség a tengerészek számára, amellyel valahogy múlathatták volna az időt a három hónapos telelési időszak alatt. E

vs. 12. Ezért a többség úgy döntött, hogy továbbhajóznak onnan, hátha eljutnak Főnixbe, ahol áttelelhetnek.

Főnix egy viszonylag nagy város volt, Kréta szigetének nyugati részén, ahol valószínűleg sokkal több szórakozási lehetőség várta a tengerészeket.

vs. 13-17 Mivel pedig déli szél kezdett fújni, azt hitték, hogy megvalósíthatják elhatározásukat; felszedték tehát a horgonyt, és továbbhajóztak Kréta közelébe. Nemsokára azonban a sziget irányából az „Eurakviló”-nak nevezett szélvihar csapott le a tengerre. Mikor ez magával ragadta a hajót, úgyhogy nem tudott a széllal szemben haladni, rábíztuk a hajót, és

sodortattuk magunkat vele. Amikor egy kis sziget alá futottunk be, amelyet Klaudának hívnak, csak nagy nehezen tudtuk megtartani a mentőcsónakot. Miután ezt felvonták, óvintézkedéseket tettek: alul átkötötték a hajót, és mivel féltek, hogy a Szirtisz tengeréből zátonyaira futnak, a horgonyt leeresztették, és úgy sodródtak tova.

Vagyis mindent elkövetettek amit csak lehetett, hogy túléljék ezt a szörnyű vihart.

vs. 18-21 A vihar hevesen dobált bennünket, azért másnap kidobálták a hajóterhet, harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel. Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszóttak több napon át - vagyis Pálék nem tudtak tájékozódni, és fogalmuk sem volt, hogy hol vannak - , és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye. Minthogy már sokan éheztek is, Pál felállt közöttük és így szólt: „Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok.

Hát igen; nem mindig szeretjük ezt hallani. Emlékszem, az első gyülekezet amelyet pásztoroltam, Arizona államban volt, és a gyülekezeti épületünk egyik oldalát hatalmas kőtömbök csúfították el, úgyhogy egy napon elhatároztam, hogy eltüntettem onnan ezt a kőrakást. Szereztem is hozzá mindenféle szerszámot, egy kis darut, és nagyon élveztem, ahogy az egyik kőtömböt a másik után el tudtam onnan távolítani. Bár a feleségem előzetesen többször is figyelmeztetett, hogy nagyon vigyázzak, mert csak egy rossz mozdulat, és a kőtömb a gyülekezetben fog kikötni, én azonban váltig állítottam, hogy minden rendben van, semmi baj nem történhet. Aztán tényleg megtörtént a baj, az egyik kőtömb a gyülekezetben landolt, és kapásból kidöntött három sort. Biztos nem nehéz elképzelni, hogy mit mondott nekem akkor a feleségem: „Rám kellett volna hallgatnod!”

vs. 21-22 Pál felállt közöttük és így szólt: „Az lett volna a helyes férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok.

Amikor Pál ezt kimondta, valószínűleg mindenki azt hitte, hogy megőrült, hiszen itt hánykolódnak a tengeren több napon át, tombol a vihar felettük, nem tudják, hogy hol vannak, és valójában semmi remény a túlélésre, és ez a Pál mégis azt mondja, hogy:

vs. 22-23 Bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó. Mert ma éjjel elélem állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgálok.

Emlékeztek, hogy amikor Pál Jeruzsálemben fogságban volt, és nagyon el volt keseredve, azt írja az Ige, hogy az Úr odaállt mellé, és ezt mondta: „Bízzál, mert ahogyan bizonyosságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonyosságot tenned!” (Apcsel 23:11). És most a hajón Jézus ismét Pál mellé áll, biztatja, és emlékezteti arra,

hogy bár reménytelen a helyzet, Pál igenis el fog jutni Rómába, ahogy azt az Úr megígérte neki.

Ezért a következő reggel Pál azt mondja a többieknek, hogy: *„Bizakodjatok, mert ma éjjel elélem állt annak az Istennek az angyala - az angyal szó eredetiben annyit jelent, hogy hírnök -, ma éjjel elélem állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok.* Vagyis Jézus Krisztus.

vs. 24. Ez azt mondta: „Ne fél, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón.

Nagyszerű dolog egy istenfélő ember társaságában utazni. Velem is megtörtént már néhányszor, hogy a repülőgépen odajött hozzám egy-két ember, akit ismerek, és elkezdtek nekem hálálkodni. Mondogatták, hogy mennyire örülnek, hogy én is itt vagyok gépen, mert ők nagyon félnek, mert most repülnek először, és hatalmas megnyugvás számukra a jelenlétem. Hát, ami engem illet, ha nem muszáj, nem szeretnék egy olyan repülőgépen utazni, amely pilótájának éppen akkor jön el az ideje.

vs. 25. Ezért bizakodjatok, férfiak! - mondja Pál. - *Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.*

Micsoda nagyszerű bizonyágtétel ez! Vegyük észre, hogy Pál korábban azt mondja, hogy az Úr angyala, az Úr hírnöke, vagyis tulajdonképpen Jézus Krisztus volt az, aki mellé állt az éjjel, és bátorította őt, most pedig azt mondja: „Én hiszek az Istennek.” Vagyis Pál itt azt állítja itt, hogy Jézus Isten.

vs. 26-31 Egy szigetre kell kivetődnünk.” Eljött a tizennegyedik éjszaka, mióta az Adrián sodródtunk tovább, amikor éjfél tájban azt gyanították a hajósok, hogy valamilyen szárazföldre közelednek. Lebocsátották a mérőönt, és húsz ölet állapítottak meg. Amikor pedig kissé továbbmentek, és ismét lebocsátották, tizenöt ölet állapítottak meg. De mivel féltek, hogy esetleg sziklás helyre vetődünk, a hajó farából négy horgonyt vetettek ki, alig várva a virradatot. Ekkor azonban a hajósok meg akartak szökni a hajóról. Le akarták eresztetni a mentőcsónakot a tengerre, azzal az ürüggyel, hogy a hajó orrából akarnak horgonyokat kifeszíteni. Pál azonban így szólt a századoshoz és a katonákhoz: „Ha ezek nem maradnak a hajón, akkor ti sem menekülhettek meg.”

Pál itt már utasításokat ad, mintegy átveszi a parancsnokságot, ami szükséges is volt, mert lehetséges, hogy a hajóskapitány már valahol a hajó gyomrában feküdt láncba verve, mert azt a rossz tanácsot adta, hogy mindenképpen hajózzanak tovább.

vs. 32-33 A katonák ekkor elvágták a mentőcsónak köteleit, és hagyták, hogy elsodorja az ár. Addig pedig, amíg megvirradt, Pál mindnyájukat arra bízta, hogy egyenek. Így szólt:

„Ma a tizennegyedik napja hogy étlen várakoztok, és semmit sem ettetek.

A vihar miatt valószínűleg mindenki tengeribeteg volt.

vs. 34. Ezért intelek titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseteket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről.”

Pál itt ismét felismeri, hogy tény ugyan, hogy Isten fogja őket megmenteni, de fontos, hogy egyenek is, mert az is a megmenekülésüket szolgálja.

vs. 35. E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett.

Itt egy nagyon szép szokásnak lehetünk a tanúi. Pál, mielőtt enni kezdett, hálát adott az Úrnak az ételért. Vegyük észre, hogy Pál mindenki szeme láttára adott az ennivalóért hálát Istennek. Szerintem ez nagyszerű szokás, és hatalmas ereje van. Olyan jó látni azt, amikor például egy keresztény család elmegy egy étterembe, és mielőtt nekilátnának a vacsorának, lehajtott fejjel hálát adnak érte az Úrnak. És ez általában kiváló lehetőséget teremt a bizonyágtételre.

vs. 36-37 Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek. Lélekszám szerint 276-an voltunk a hajón.

Ez egy viszonylag nagy hajó volt 276 emberrel, illetve a kukoricarakománnyal, amelyet Egyiptomból szállítottak Rómába. Egyiptom volt tulajdonképpen a római birodalom éléskamrája, a kukoricát és egyéb termékeket onnan szerezték be.

vs. 38-44 Miután jóllaktak, a gabonát a tengerbe szórva könnyítettek a hajón. Amikor megvirradt, a szárazföldet nem ismerték fel, de egy öblöt vettek észre, amelynek lapos volt a partja. Elhatározták, hogy ha tudják, erre futtatják rá a hajót. A horgonyokat eloldották, és a tengerben hagyták, egyúttal a kormányrúd tartóköteleit is megeresztették, és az orrvitorlát szélnek feszítve igyekeztek a part felé. Mikor azonban a földnyelvhez értek, ráfuttatták a hajót, amelynek orra befúródva ottmaradt mozdulatlanul, hátsó része pedig a hullámveréstől kezdett szakadozni. A katonáknak az volt a szándékuk, hogy megölik a foglyokat, nehogy valaki kiúszva elmeneküljön. De a százados meg akarta menteni Pált, - ebből is látjuk, hogy nagyszerű ember volt -, visszatartotta őket elhatározásuktól, és megparancsolta, hogy akik úszni tudnak, azok ugorjanak először a tengerbe, és meneküljenek a szárazföldre, azután a többiek pedig, ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. Így történt, hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

A következő alkalommal befejezzük az Apostolok cselekedeteinek könyvét, és miután eljutunk a huszonnyolcadik fejezet végéhez, amely nem esik egybe Pál életének a végével,

szeretném, ha megnéznénk, egyrészt Pál leveleiből, másrészt pedig történelmi feljegyzésekből, hogy mi történt még Pállal ezek után, egészen időszámításunk szerint 67-ig, amikor Néó lefejezteti Pált.

Nagyon sokszor mondtam már, hogy nagyon nagyra becsülöm Pált. Annyira szeretnék vele találkozni! Annyira szeretnék vele időt tölteni! Becsülöm a bátorságáért, felnézek rá a kitartásáért, azért, hogy nem hátrál meg, hanem rendületlenül megy előre. És nagyon szeretem őt azért, ahogyan ő az én Uramat szereti. Szerintem Pál egy egészen különleges ember volt. Annyira várom már, hogy ott legyünk Isten dicsőséges, csodálatos országában, mert olyan sok mindenkivel szeretnék időt tölteni. Szeretnék időt tölteni Pállal és Dáviddal, Jánossal, és veled is, miért is ne, hiszen sok időnk lesz. Alig várom már, hogy ott legyünk Isten dicsőséges országában!